

Несмърно дѣти.

Маринчо е ученикъ въ второ отделение. Той е пър-
гавъ и обича много да се закача. Всѣки день тича изъ
улицитѣ и каквото срѣщне не го отминава току — тъй.
Крава ли сѣгледа — съ камъни я подгонва; конь ли
срѣщне — ще го подплати. Най-послѣ минаващи хора
ли забѣлже — съ тѣхъ шеговити закачки започва, а
сѣдѣтъ това оскърбява и ведната избѣга. Най-много обича
да закача кучетата. Единъ день Маринчо, като се вра-
щаше отъ училището близо до тѣхната кжща, ето що се
случи: Минавайки едно куче покрай него, той се впусна
да го гони. Въ мигъ кучето се извърна и го улови съ
зѣби за ржката. Отъ болка Маринчо прѣмалъ и започна
да плаче: „Оле, ле, мамо, майчице, отиде ми ржницата!“
Зачула гласа, майка му се притече на помощъ и като
приближи що да види: на дѣсната му ржка двѣ дълбоки
рани. Излѣзе татко му и щомъ сѣгледа опасността отъ
ранитѣ, ведната отрча и повика лѣкаря, който го прѣ-
гледа и прѣвърза.

Цѣль мѣсець Маринчо ходи съ приврзана ржка.
Неможеше да държи писалката, ирпачитѣ или пъкъ да
се облѣче и нахрани; неможеше никаква работа да върши.
За това той очакваше отъ майка си всичко на готово.
Когато по-сетнѣ Маринчо оздравѣ, той прѣстана вече
да закача дѣ шо срѣщне.

Ст. Пончевъ.

Чисто Благое.

СЪРЦКО.

Топля върець олюлава
Смръзналитѣ клони.
Ето Сѣчко наближава
Студѣтъ да порони.
Вредъ синѣе се небето,
Тихо и лжчисто;
Катъ душата на дѣтето
Ясно, свѣтло, — чисто.